

Профессор Л. Мельник называет положительной чертой информационного общества возможность наращивания продукта, т.е. информации без нанесения вреда природе, но делать это необходимо за счёт усвоения тех принципов, по которым функционируют природные системы [5].

Распространение технологий зелёного строительства и планирования среди информационного общества будет являться более простой задачей, нежели среди индустриального. Возможность быстрого распространения информации и активное её внедрение в мировой практике будет способствовать решению проблемы ранее утраченной связи человека с природой в глобальном контексте.

Таким образом, воздействие информационного общества на природную основу города можно рассматривать с двух позиций – как возможность широкого внедрения зелёного планирования по всему миру и как необходимую реакцию, на перегруженного информацией современного человека. Формирование нового информационного общества является прямой основой для изменения структуры ландшафтных объектов города, а именно, её интенсивного развития. Такой путь будет способствовать формированию равновесия между природным и духовным началами внутри человека и поможет воссоздать утраченную связь человека с природой как средой обитания.

ЛИТЕРАТУРА

1. Элез Й. Проблема бытия и мышления в философии Людвиг Фейербаха [Текст] / Й. Элез.– М.: Наука, 1971. – 238 с.
2. Новиков А.Г. Актуальные философские проблемы ХХІ века [Текст] / А. Г. Новиков // Вестник Северо-Восточного федерального университета им. М. К. Аммосова.– Якутск: ЯГУ, 2009. – Том 6 №1. – С. 138 – 140.
3. Тоффлер Э. Шок будущего [Текст] / Э. Тоффлер. Пер. с англ.; — М.: «Издательство АСТ», 2002. — 557 с.
4. Brzezinsky Z. Between Two Ages: America's Role in the Technetronic Era. New York, Viking Press, 1970.
5. Лобанова А. С. Информационное общество и Природа: содержательная, ценностная и деятельностная взаимосвязь / А. С. Лобанова, А. Кузьор // Соціальні технології. Актуальні проблеми теорії та практики. – Запоріжжя: Класичний приватний університет. – 2014. – Випуск 61. – С. 39-46.

Гужва А. А., аспірантка

Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна

ГРОМАДЯНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО І РЕЛІГІЙНА ТОЛЕРАНТНІСТЬ

Громадянське суспільство, у тому сенсі, як висвітлив це поняття Алексіс де Токвіль, – це добровільна, нерегламентована державою взаємодія між людьми, соціокультурний зв'язок, на тлі якого гармонійно розгортається демократичний лад країни. Актуальність обговорення деяких особливостей

цього питання підтверджується прийнятою нещодавно «Національною стратегією сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2016-2020 роки» [1]. Хоча, на перший погляд, незрозуміло, добре це чи погано, що частина суспільного життя, яка за визначенням повинна відбуватися окремо від державних інституцій і відносин, стає об'єктом державних нормативно-правових актів. З надією, що «Національна стратегія» в цілому – це крок до демократично розвиненої країни, де на практиці здійснюється верховенство права, поважаються права і свободи людини, хотілося б привернути увагу до делікатного моменту, який поєднує в собі як елементи громадянського суспільства, так і європейські прагнення, що полягають у визнанні спільних з демократичними суспільствами цінностей і свобод.

Давайте замислимося, коли у людей виникає бажання, яке є основою громадянської активності, зробити щось корисне не для себе, а для спільноти або окремих її представників? Напевно, коли у її свідомості існують поняття й ідеї, що перевершують її власне існування, реалізація яких надає задоволення, насамперед, моральне. Такі ідеї, що виходять за межі людського існування, мають регулятивний, ціннісний характер. Філософія найкраще допомагає окреслити їх, зрозумівши цінність людини, світу і життя. Не дивно, що один із варіантів сформульованого І. Кантом об'єктивного принципу моральності (категоричного імперативу) для недосконалої, з його точки зору, яку повністю розділяємо, волі розумної істоти можна вважати основою і квінтесенцією «Загальної декларації прав людини ООН» [2]. Цей варіант звучить так: «Вчиняй так, щоб ти завжди відносився до людства і в своїй особі, і в особі всякого іншого так само як до цілі й ніколи не відносився б до них тільки як до засобу» [3, с. 270]. Тим не менш, як свідчить практика, переважним джерелом моральних ідей і, як наслідок, громадянської активності стають релігійні вірування.

Офіційно, на законодавчому рівні, наша держава відокремлена від церкви і повинна бути рівновіддаленою від усіх релігійних організацій. Але до нещодавно керівництво держави надавало неприховану перевагу одній із православних конфесій, хоча й зараз перші особи країни заклопотані створенням однієї помісної православної церкви. Годі й казати про негативний обивательський рівень сприйняття різних гілок християнства, особливо протестантизму. Достатньо згадати, що першими жертвами так званих «ополченців» в Слов'янську були протестантські прихожани, серед яких два священика. Здається, що мусульмани та іудеї не викликають такого негативу, як протестантські деномінації, члени яких поділяють той же символ віри, що православні і католики.

Цю ситуацію необхідно докорінно змінювати з декількох причин. По-перше, це неконструктивна ксенофобія, що розділяє людей. По-друге, протестантські деномінації вже мають розгалужену сітку громадянських спільнот, члени якої допомагають один одному і нужденним. Третя причина: значна частина віруючих протестантів працюють у секторі малого й середнього бізнесу, що становить основу ринкової економіки і середнього

класу будь-якої держави вільного світу.

Громадське суспільство припускає співіснування та взаємодію людей будь-якої віри чи її відсутності, головне – мати активну небайдужу позицію, добродійні ідеали, моральні цінності у якості життєвих орієнтирів. Коли держава постулює зацікавленість в підтримці громадських організацій, то слід звернути належну увагу формуванню толерантного ставлення у суспільстві до протестантських конфесій. Звичайно, легше розпочати реалізовувати програму толерантності у містах, які мають майданчики для дискусій, а їх соціальна архітектоніка більш відкрита, ніж спільноти у сільській місцевості.

ЛІТЕРАТУРА

1. Указ Президента України «Про сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/68/2016#n25>. – Загол. з екрану.
2. Загальна декларація прав людини [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_015. – Загол. з екрану.
3. Кант И. Сочинения в 6-ти томах. – М.: Мысль, 1965. – Т.4, ч.І. – 544 с.

Діденко Ю. М., аспірант,
*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, Україна*

КОМУ НАЛЕЖИТЬ ПУБЛІЧНИЙ МІСЬКИЙ ПРОСТІР В УКРАЇНІ

На сучасному етапі розвитку міст дуже важливим є дослідження публічного простору. Кількість населення у містах зростає, що впливає на соціальну і культурну гетерогенність.

Публічний простір на противагу приватному – структура, навколо якої формується соціальне життя міста. Все, що не знаходиться у приватній власності, є публічним простором.

Користувач публічного простору – це не одна особа, якій має підпорядкуватись увесь простір. Користувачі публічного простору – це різні соціальні групи населення, які безпосередньо впливають на характер публічного простору і є головними особами у ньому.

Головне завдання при формуванні публічного простору – це врахування інтересів кожного користувача, які різняться у соціальних, культурних, економічних аспектах.

Який вигляд має публічний простір і кому він належить в Україні? Щоб дослідити це питання міська структура була поділена на центральну частину, середину та периферію. В кожній з цих частин були розглянуті дворові простори багатоквартирних будинків.

Були виявлені основні риси, які притаманні кожній частині міста:

1. Основне місце в структурі громадського простору займають елементи